

خبر

کارنامه‌ای پر از سؤال برای میزبانی قطری‌ها

هزاران صندلی خالی در بازی‌های حذفی، پوزخند بازیکنانی که قصد صحبت کردن ندارند، هوادارانی که به خاطر بیان هویت‌شان به تلافی جویی تهدید می‌شوند و هزاران کارگر مهاجری که در آماده‌سازی شهر دوحه برای این مسابقات جان باختند را فراموش کنید. جانی اینفانتینو رئیس فیفا می‌گوید همه چیز یک موفقیت خارق‌العاده بود که در آن ورزش دفاع از حقوق بشر بود. اما از آنجایی که جام جهانی قطر به عنوان کانون توجه اهالی ورزش به پایان خود نزدیک می‌شود -اینکه میزبانی این کشور خوب یا بد تلقی شود همچنان به منافع شخصی که با او صحبت می‌کنید بستگی دارد- وقت آن است که به آینده نگاه کنید.

برای قطر چه اتفاقی می‌افتد؟ برای استفاده‌اش از ورزش به عنوان ابزار قدرت نرم؟ برای جمعیت مهاجر آن و برای بی‌وفایی که در وهله اول این مسابقات را به کشور کوچک حاشیه خلیج فارس اعطا کرد؟ در روزهایی با چهار بازی متوالی پر می‌شد، به راحتی فراموش می‌شد که تیم کشور میزبان بدترین تیم مسابقات بود. قطر برای دوازده سال، عمدتاً از طریق آکادمی اسپایر که در سطح جهانی تحسین شده بود، تلاش کرد تا یک تیم ملی بسازد که قادر به رقابت در این جام باشد. مسئولان این کشور اما به طرز بی‌رحمانه‌ای فهمیدند که هرچقدر پول خرج کنند، هرچقدر تلاش کنند بازیکن خارجی بخرند و تابعیت قطری به آنها بدهند، برای ایجاد یک تیم ملی که قادر به رقابت با بهترین‌ها باشد، نیاز به سرمایه‌گذاری غیرمالی در بازه زمانی طولانی‌تری هست.

شاید با شکست خوردن پروژه ساختن یک تیم ملی قوی برای جام، اکنون قطری‌ها سرمایه‌گذاری روی یک رشته ورزشی دیگر را آغاز کنند، رشته‌ای مثل هندبال که سال ۲۰۱۵ میزبان رقابت‌های قهرمان جهان آن بودند و نایب قهرمانش هم شدند اما چند سال بعد با کاهش بودجه ستاره‌های خارجی‌اش یکی یکی رفتند، تورنمنتی که عملاً دنیای دیزنی شرکتی برای فوتبال بود که فقط ثروتمندان می‌توانستند به آن سفر کنند، تا الان به خاطر برگزاری مسابقات حواس‌ها را از مسائل جانی پرت کرده و از این نظر به هدفش رسیده است، اما با پایان بازی‌ها و جداسازی استادیوم‌ها و فرونشستن هیاهوی مسابقات، خیلی‌ها دوباره به یاد خواهند آورد که قطر برای میزبانی از تورنمنت ورزشی اول دنیا چه کرد و چگونه آن را برگزار کرد.

هم‌تیمی سابق افشاگری کرد:

رونالدو برای امپایه همه چیز است!

پیش از فینال امروز جام جهانی دیالو - که سه سال را با امپایه در پاری سن ژرمن گذراند و قبل از انتقال قرضی به لایپزیگ در تابستان - علاقه هم‌تیمی سابق خود را در مورد بحث مسی و رونالدو فاش کرد. این مدافع مدعی شد که کریستیانو رونالدو برای امپایه همه چیز است و او می‌تواند حداقل یک ساعت در مورد ستاره پرتغالی صحبت کند. دیالو به دیلی میل گفت: «کریستیانو رونالدو به معنای واقعی کلمه برای کیلیان امپایه همه چیز است. اگر از لیونل مسی به عنوان رقیب کریستیانو نام ببرید، امپایه حداقل یک ساعت با شما مناظره خواهد کرد تا بهتر بودن رونالدو را ثابت کند. برای او، کریستیانو غیرقابل جایگزین است.»

دیدیه دشان:

چیزی نمی‌دانم!

سرمری تیم ملی فرانسه در آخرین کنفرانس مطبوعاتی خود برای فینال حضور پیدا کرد و زمانی که از او در مورد حضور کریم بنزما در ورزشگاه پرسیده شد گفت: «من از وضعیت مصدومان خبر ندارم، بنزما و لوکاس هرناندز بازیکنانی بودند که از لیست ما مصدوم شدند و با ۲۴ بازیکن به کار خود ادامه دادیم. من فقط مسئولیت این ۲۴ بازیکن را در اختیار دارم و نمی‌دانم روز فینال چه کسی در ورزشگاه حضور خواهد داشت.»

گری لینکر:

بیا بید از آخرین بازی مسی لذت ببریم!

گری لینکر بازیکن سابق تیم ملی انگلیس در مورد آخرین حضور مسی در جام جهانی گفت: «هر اتفاقی که در فینال بیفتد، بازی مسی در قطر جایگاهش را در قلب هواداران فوتبال در سراسر جهان تثبیت کرده است. مردم همیشه می‌گویند که چقدر در مورد مسی صحبت می‌کنم، اما من بابت آن عذرخواهی نمی‌کنم و هرگز هم نخواهم کرد، او اکنون ۳۵ سال دارد و زمان زیادی از او باقی نمانده است، پس بیا بید از هر ثانیه حضور او لذت ببریم.»

هوگو لوریس:

آرزانتین فقط مسی نیست!

دروازه‌بان و کاپیتان تیم ملی فرانسه در کنفرانس مطبوعاتی قبل از فینال جام جهانی به سؤالات خبرنگاران پاسخ داد. او در جواب این سؤال که چه برنامه‌ای برای مهار مسی دارید گفت: «به نظر من این تقابل چیزی فراتر از این است که فقط روی یک بازیکن متمرکز شویم. یک فینال بین دو کشور بزرگ و بدیهی است که وقتی با چنین بازیکنی روبه‌رو می‌شوید باید تمرکز ویژه‌ای روی او داشته باشید، اما آرزانتین فقط مسی نیست.»

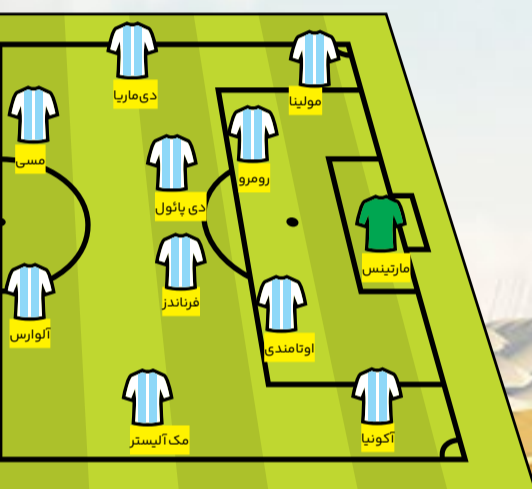
آرزانتین یا فرانسه، جام به کدام می‌رسد؟
قطر، ایستگاه آخر

جام جهانی ۲۰۲۲ به ایستگاه آخر رسیده و آرزانتین یا فرانسه در ورزشگاه لوسیل جام قهرمانی را بالای سر خود می‌برند. تیم لیونل اسکالونی در نیمه‌نهایی اجازه نداد کرواسی برای دومین بار متوالی به فینال راه پیدا کند و آبی‌ها بعد از ۲۴ سال نخستین مدافع عنوان قهرمانی هستند که در فینال حاضر می‌شوند. ویدیویی از لیونل مسی این هفته در شبکه‌های اجتماعی دست به دست می‌شد، نه یکی از آن گل‌های فوق‌العاده یا پاس گل‌های شگفت‌انگیز بلکه ویدیویی از یک ژورنالیست که از استعداد پایان‌ناپذیر فوق‌ستاره ۳۵ ساله حرف می‌زد و به او یادآوری می‌کرد که الهام‌بخش پسران و دختران سرزمینش است. برنده هفت توپ طلا باکس تمام افتخارات را در دوران فوتبالی خود تیک زده جز یکی که از همه بزرگتر است و همه خود را آماده می‌کنند که احتمالاً در آخرین بازی‌اش در جام جهانی این افتخار را به دست بیاورد.

بازیکن پاری سن ژرمن اگرچه در قطر درخشان بوده اما یک نفره نمی‌توانست تیم کشورش را در بزرگترین عرصه جهانی به جلو ببرد. نیکلاس اوتامندی در دفاع درخشیده، انزو فرناندز ستاره خط میانی بوده و خولین آلوارس چند صفحه‌ای از کتاب زوجش در خط حمله را برای خود برداشته است. باخت برابر عربستان سعودی و گل آخرین ثانیه هلند افکار آرزانتینی‌ها را

به هم ریخت اما قهرمان کوپا امریکا مصمم بود به فهرست بلندبالای گول‌های ناکام، اسپانیا، بلژیک و آلمان اضافه نشود. برای همین کرواسی که خود یکی از مدعیان قهرمانی، برزیل را از سر راه برداشته بود، به لطف خط حمله خطرناک خود شکست داد. آلوارس یک پناحتی گرفت که مسی آن را گل کرد و دو گل دیگر زد تا پیروزی مقتدرانه‌ای برای آبی سلسسته رقم بخورد و قهرمان سال‌های ۱۹۷۸ و ۱۹۸۶ برای ششمین بار به فینال برسد. آرزانتین نمی‌خواهد به رکورد نامطلوب آلمان که چهار فینال را باخته، برسد اما این تیم در شش بازی قبلی خود در این جام حداقل دو گل زده و این آمار امیدبخش است. تنها اسپانیا در سال ۲۰۱۰ توانسته بعد از باخت اولین بازی‌اش در جام جهانی قهرمان شود اما تیم اسکالونی در قطر به طور متوسط در هر بازی با بیش از شش ضربه از سوی رقیب مواجه نشده و برای اینکه در بازی امشب برابر هم باشگاهی مسی، کیلیان امپایه به هدفش برسد، باید این استحکام دفاعی را ادامه دهد.

قبل از پرواز فرانسه به خاورمیانه تقریباً تمام اتفاقات بد ممکن رخ داد. مصدمیت‌های متعدد، جنجال‌های حاشیه‌ای تمام نشدنی و سقوط غیرقابل تصور در لیگ ملت‌های اروپا اما همه را مدیریت کردند و تیمی که از جمله مدعیان اصلی به حساب نمی‌آمد، خودش را تا بازی آخر رساند. تیم دیدیه دشان در نبود پل بوگبا،

آرزانتین